

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Matthew Tree

Una mà d'hòsties

No fa gaire, l'Audiència de Barcelona va obrir judici oral contra quatre de les persones que van enviar alguns dels 8.906 missatges amenaçadors a la Marta Torrecillas, la funcionària que va ser brutalment agredida per la policia quan l'1-O, a l'IES Pau Claris; entre d'altres coses, un antiavalots amb pinta d'astronauta armat li van tòrcer tres dits. Després de ser atesa en una ambulància, la Marta va venir a Fort Pienc per votar, i en veure la seva mà embenada li vaig preguntar què havia passat. Convençuda que tenia els dits trencats –li ho havien dit els sanitaris– ho va comentar als mitjans (i a mi) aquell dia; després, va resultar que *només* tenia un dit lesionat, cosa que, poc després, va aclarir en un programa de TV3. A l'inoblidable Enric Millo li va faltar temps per qualificar-la de mentidera confessa i el web ultradretà Foro-Coches va publicar les seves dades personals, de manera que va començar a rebre l'allau d'amenaçes esmentada, una campanya d'assetjament que *encara continua*, fins al punt que la Marta està pensant seriosament d'abandonar el país. L'única explicació possible per a tant d'odi ininterromput és que els defensors de la Pàtria consideren que ella és una *prova* que la violència policial de l'1-O era una invenció, tal com volen creure, alhora que saben perfectament que era ben real. O sigui, pateixen d'una dissonància cognitiva colossal, la mateixa dissonància que va inspirar l'Enric Millo a parlar d'una coneguda marca de líquid rentavaixelles com si fos una arma ofensiva, durant un dels judicis més imaginatius de la història recent d'Europa.

EDITORIAL

Pablo Iglesias i el poder judicial

El futur polític immediat de Pablo Iglesias està en mans del Tribunal Suprem, que va condemnar el govern de la Generalitat, la presidenta del Parlament i els Jordis a més de cent anys de presó. La sala segona de l'alt tribunal ha de determinar si obre una causa contra el vicepresident segon del govern espanyol i líder de Podem, com li ha demanat el magistrat de l'Audiència Nacional, Manuel García Castellón, pels presumptes delictes de revelació de secrets, denúncia falsa i simulació de delictes amb relació al robatori del mòbil d'una exassessora del partit morat. Fins ara, Iglesias s'ha mostrat absolutament convençut que la sala presidida per Manuel

Marchena, que ja ha demanat l'informe sobre el cas a la fiscalia, desestimarà la petició. Per la seva banda, Pedro Sánchez ha manifestat públicament la plena confiança en el seu soci de govern, responent així a les reiterades i irades peticions del PP de dimissió o destitució.

Les expressions de confiança d'Iglesias en el criteri del Tribunal Suprem són, si més no, sorprenents. Potser excessives. Ja es veurà. Ha arribat a dir que seria la primera vegada que a l'Estat espanyol s'obre una causa contra algú per les seves idees, negant, d'aquesta manera, la condició de presos polítics als condemnats pels fets d'octubre del 2017.

En qualsevol cas, determini el que determini el Tribunal Suprem, sembla força clar que l'anomenat cas Dina –envitricollat en extrem, amb la participació de sòrdids personatges de les clavegueres de l'estat– respon a un intent de dinamitar per via policial i judicial, amb el suport de la premsa amiga, el govern de coalició espanyol que la dreta mai no ha acceptat. Ens trobem davant d'un altre cas d'utilització del poder judicial amb finalitats polítiques, com ho ha estat, i ho és encara, el dels independentistes catalans o, en un altre extrem, el de la guerra oberta entre els governs de Sánchez i de Díaz Ayuso en la lamentable gestió de la pandèmia a Madrid.

La foto

La dignitat de les dones. Activistes protesten contra les violacions i l'assetjament sexual que han de suportar a l'Índia i demanen que la violència sexista sigui declarada emergència nacional.

La frase del dia

Laura Borràs

PORTAVEU DE JUNTS PER CATALUNYA AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

“Els millors candidats són els que tenen la legitimitat de la gent”

De set en set

Aquesta setmana l'Institut d'Estudis Catalans ha anunciat que incorporava catorze noves paraules al diccionari i en modificava disset sobre el lèxic LGTBI, responent així a una petició del col·lectiu per adaptar el diccionari normatiu de la llengua catalana a una realitat que existeix i que mereix ser reconeguda. La paraula *transgènere*, per exemple, ja “existirà” oficialment en català a partir d'ara, i expressions com *marieta* o *invertit* hi apareixeran específicament com a mots en recessió i dits despectivament.

Amb aquesta decisió l'IEC ha resolt molt bé el debat etern sobre si el llenguatge ha d'anar a remolc dels canvis

El llenguatge i la realitat

Marina Llansana Rosich

socials o si els ha de promoure. No és un debat menor i el segueixo amb molt interès des que, de molt jove, remenant el Pompeu Fabra de coberta vermella que abans hi havia a totes les cases, em vaig trobar com a definició de la paraula *alcaldessa* la frase “la dona de l'alcalde”. Em vaig quedar estupefacta fins que vaig entendre que Fabra havia fet el diccionari general de la llengua catalana l'any 1932 i que la primera dona alcaldessa a Catalunya, la republicana Nativitat Yarza, va ser escollida en les eleccions del 1934. El Fabra, doncs, recollia la realitat del seu moment; no existia la paraula *alcaldessa* perquè no hi havia alcaldesses, de la mateixa ma-

nera que no existia la paraula *xip*, perquè no existien els xips.

Discrepo d'aquells qui atribueixen al lèxic la responsabilitat de posar fi a les injustícies, a les discriminacions i a tots els mals del planeta, i això inclou també el desdoblament de gènere. Estic d'acord amb la lingüista Carme Junyent: no eliminarem el masculí me dient “els i les”, de la mateixa manera que no suprimirem la propietat privada eliminant els possessius. Sisplau, no matem el missatger; el problema no és el lèxic, sinó la realitat que reflecteix. I per canviar aquesta realitat, cal anar a les estructures profundes que la provoquen.